

Farkas Panni 5.b

A karantén érdekes és új időszak volt az életemben. Ugyan megszoktam már, de ugorjunk vissza az elejére.

Péntek volt. A családommal ültünk a nappaliban: vártuk a fontos híreket, azt, hogy hogyan védekezzünk a koronavírus ellen. Amikor a miniszterelnök bejelentette, hogy kijárási korlátozás lesz, és nem lesznek nyitva az iskolák, engem sokként ért a hír. Nem mehetek be az iskolába?

Elérkeztek a munkanapok. Mindennap fél hétkor keltem. Lassanként én is kitanultam az online tanítási rendszert. Nem is olyan rossz! Nézd a pozitív oldalát! Mindig ez járt a fejemben. Megpróbáltam a legjobbat nyújtani és jól kidolgozott házi feladatokat beadni határidőre.

Nagyon hosszú idő telt el az itthonlét kezdete óta. Eleinte szokatlan, aztán kellemes, most pedig VÉGE!

A „kellemes” időszakban megtudtam magamról, hogy imádok közösségben lenni, képes vagyok egyhuzamban 8 kilométert gördeszkázni és 2 kilométert futni. A tanárainról pedig, hogy fantasztikusabbak, mint gondoltam!

Örülök, hogy tapasztalhattam valami ritkaságot, de nem élném át újra!

Nick Regina 7.b

#Maradjotthon

2020 márciusában hirtelen bezárták a sulit. Kissé megijedtem, mert nagyon hirtelen jött a dolog.

Mivel anyukám nővér, már korábban beszéltünk róla, hogy ez vírus valószínűleg Magyarországra is ideér, mert nagyon gyorsan terjed. De azt nem gondoltam volna, hogy ilyen nagy hatással lesz mindenkire.

Rám is nagy hatással volt, mert sok időm volt gondolkodni. Át tudtam értékelni a barátság fogalmát. Vannak barátaim, akikkel nagyon jóban voltunk, de egy üzenetet sem írtak nekem. A régi barátaim kerestek, akik másik városban élnek és csak ritkán beszéltem velük, amikor iskolaidő volt, mert azt gondoltam, hogy az itteni barátaim jobban megértenek. Hetente kétszer is videó chateltünk. Nagyon fellendült a barátságunk, örülök, hogy mindig számíthatok rájuk, bármi is van.

Áprilisban a nagy családi Húsvét is hiányzott, mert ilyenkor meghívjuk a rokonainkat és a közeli barátainkat ünnepelni.

Miután feloldották a kijárási korlátozást, a közelben lakó unokatesómmal gyakran sétálni vagy görkorizni mentünk. Ez mindig feltöltött, és motivációt adott, hogy 5 óra előtt minden házit megcsináljak, mert csak akkor engedtek el, ha kész a leckém. A testvéremmel is szorosabb lett a kapcsolatunk, hiszen 2 hónapon keresztül vele voltam a legtöbbet. Így sikerült jobban megismerni a húgomat, nem is olyan idegesítő, mint korábban gondoltam.

Vági Richard 5.a

Nem is tudom, hogy hol kezdjem. Mondjuk kezdem ott, hogy eleinte nagyon élveztem, hogy otthon lehetek, de rájöttem, hogy a szeretteim hiánya a legrosszabb az egészben. Itthon két emberre is kell vigyázni, nagypapámra, nevelőapukámra is. Szóval nagyon komolyan (picit talán túl komolyan) vesszük az egészséget. Sokak szerint ez a vírus csak egy influenza fajta, de nekem ez nem túl hihető (de lehet). A híreket látva nagyon sokan halnak meg, de szerintem még mindig jobb, mint például a pestis. Az én napjaim igazából elég egyszerűen telnek. Hét közben szinte mindig (kivéve amikor nincs lecke) tanulok, az írásbelivel kezdve. Néha hétvégén segítek a szüleimnek, ha van feladat. Kicsit/nagyon uncsi az anyukámmal lenni, hiszen semmivel sem jobb, mint egy tanár, de megértem, mert tanár lesz. Sok szerencsét a gyerekek segítéséhez és kitartás mindenkinek ebben a helyzetben!

Varga Johanna 5.a

Otthon a koronavírus időszakában

Mindig ki akartam próbálni milyen magántanulónak lenni. Most megvalósult.

Nem tudtam mennyire veszélyes. Jöttek a hírek egyre több lett a fertőzött, de szerencsére a családukból nem lett senki beteg. Májusra jobb lett a helyzet, kinyíltak a boltok, a játszóterek.

Sokat tanulunk, játszunk. Nagyon remélem, hogy nem kell évet ismételnünk.

Nem szokott kedvem lenni tanulni, de melyik gyereknek van? Szeretnék kitűnő lenni, hogy anyának, apának örömet szerezzek. És mivel én vagyok a nagytesó, példát szeretnék mutatni mind a négy fivéremnek. Tudom, hogy sikerül!

Én úgy vettem észre, hogy a koronavírus alatt, unalmunkban eszünk. Ha épp nem tanulunk, sokat fényképezünk vagy rendetlenséget csinálunk. Sokan vagyunk, veszekedünk, de utána kibékülünk. Mert ilyenek a testvérek. De mindig szeretni fogjuk egymást. Segítünk egymásnak, így könnyebb lesz minden.

Szerintem jó otthon lenni! Együtt a család, játszunk, beszélgetünk, segítünk egymásnak. Az iskolát is várom, hiszen találkozhatok az ott lévő barátaimmal, tanáraimmal.